

‘Na een draaidagen ben ik doodop’

Hello goodbye is terug! KRO-NCRV-presentator Joris Linssen over zijn oprechte interesse in de medemens, waar dat vandaan komt én wat hij ervan leert. ‘Door al die verhalen ben ik mensen steeds beter gaan begrijpen.’

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Stijn Ghijsen

Wat zijn mensen toch aardig”, zei Joris Linssen (55) laatst tegen zijn vrouw Rebecca tijdens een wandeling door Utrecht. “Iedereen zegt elkaar gedag. Wat wonen we toch in een fijne stad.” Verontwaardigd had ze hem aangekeken. “Ja, doe”, zei ze. “Dat is omdat jij een bekende Nederlander bent natuurlijk. Of denk je dat ze ook tegen mij zo doen?” Joris moet zelf hard lachen als hij de anekdote vertelt op een terras in zijn multiculturele woonwijk Lombok. “Mijn beeld was iets te rooskleurig. Vervuild door mijn bekendheid.” Ook na meer dan twintig jaar op de Nederlandse televisie moet hij nog altijd wennen aan het BN’er-schap. Hij leeft er in ieder geval niet naar. Hij woont nog in hetzelfde huis in

dezelfde volkswijk als voor zijn tv-carrière begon, rijdt nog altijd in een bescheiden auto (tot ontsteltenis van zijn jongste pleegzoon), speelt nog wekelijks met een vast groepje buurtgenoten voetbal (FC De Buurt) en maakt met een ander groepje al jaren muziek (band Caramba). En ook de televisiecrew waarmee hij werkt, is al jaren dezelfde. “Ik hecht aan stabiliteit en gelijkwaardigheid”, zegt hij. “Ook als ik interview of, zoals nu, word geïnterviewd.”

Je wilt een gelijkwaardige gesprekspartner zijn?

“Ik wil het niet, ik ben het. Wat ik zelf heb te vertellen weet ik wel. Ik luister liever naar anderen. Vaak levert dat leuke gesprekken op. Ik ben oprecht geïnteresseerd in de ander. Die is niet minder dan ik. Ik ben overgevoelig voor mensen die zich beter voelen dan anderen. Ook in mijn

band of tv-crew ben ik, hoewel ‘het gezicht’, primus inter pares. Dat heb ik van thuis meegekregen.”

Wat was dat voor thuis?

“Een progressief hippiegezin dat erg met politiek bezig was. Opkomen voor de zwakkeren, internationale solidariteit en wantrouwen tegen autoriteit. Als kind had ik al een hekel aan koetjes en kalfjes-praatjes. Op feestjes van mijn ouders voerde ik diepe gesprekken met oudere gasten over de wereldproblematiek, zoals de Pinochet-dictatuur in Chili, waar ik ook tegen demonstreerde. Als ik niet op straat voetbalde, zat ik te lezen. *Koning van Katoren, Kruistocht in spijkerbroek*, boeken waarin een eenling een groep om zich heen formeerde en grootse, louterende taken ging verrichten. Dat wilde ik ook.”

‘Als kind had ik al een hekel aan koetjes en kalfjes-praatjes’

Dus werd je punker en ging van school?

“Op mijn zeventiende kreeg ik die vrijheid van mijn ouders. Ik vond dat het schoolsysteem mijn levensdrang en creativiteit in de weg stond en me in een keurslijf probeerde te proppen. Als punker wilde ik geen onderdeel zijn van die maatschappij, maar die radicaal veranderen. Een halfjaar ben ik veel uitgegaan en heb ik muziek gemaakt. En heb ik me vooral stierlijk verveeld. Totdat ik me realiseerde: dit slaat nergens op. Het was

een cruciale levensles. Ik leerde in dat halfjaar dat ik wél onderdeel van de maatschappij wilde zijn. En die op een zachte manier wilde veranderen, in plaats van op een grote.”

Hoe ziet dat er dan in jouw leven uit?

“Ik ben niet de politiek ingegaan om dingen te veranderen, maar heb pleegkinderen in huis genomen. Ik geloof heel erg in kleine, goede dingen.”

Van punker werd je zo een familieman. Is een stabiele basis belangrijk voor je?

“Héél belangrijk. Wij hebben altijd geprobeerd onze kinderen en pleegkinderen een liefdevolle basis te geven, van waaruit ze hun eigen keuzes kunnen maken. Maar ik verzeker je: het in huis nemen van pleegkinderen resulteert niet in een heel burgerlijk bestaan. Ook dat is een louterende reis. Want ik heb altijd een hang naar groots en meeslepend gehouden. De essentie is dat ik graag spannende avonturen aanga, maar het liefst in een omgeving waarin ik me zelf veilig voel en vertrouwd. Avonturen waarvan de meeste mensen zullen zeggen: dat moet je niet willen! Wie neemt er nu pleegkinderen in huis, terwijl zijn schoonmoeder daar ook al woont? Wie ondervraagt nu wille- →

Profiel

keurig mensen op Schiphol zonder voorproductie? Ik dus. Maar alleen omdat ik me veilig voel, omdat ik het telkens met een vertrouwde groep mensen doe.”

Hoe heb je al deze kinderen opgevoed?

“Op dezelfde manier als mijn ouders mij. Door ze het gevoel te geven dat ze ertoe doen, zoals iedereen ertoe doet. Ik overlaad ze met liefde en laat ze hun eigen fouten maken. En zeg niet wat ze moeten doen. Als je mensen liefde en vrijheid geeft, bloeien ze op.”

Is dat het geheim van ‘Hello goodbye’? Dat jij die mensen op Schiphol ook het gevoel geeft dat ze ertoe doen?

“Ik denk het. Ik hang echt aan hun lippen. Door mijn oprechte interesse geven ze vaak het interview van hun leven. Soms leidt dat zelfs tot inzichten die ze daarvoor niet hadden. Het is heel intensief. Mijn taak is om ze meteen

NAAM: Joris Linssen
GEBOREN: 28 januari 1966 in Nijmegen
PRIVÉSITUATIE: Getrouwd, woonachtig in Utrecht, twee dochters en drie pleegkinderen
OPLEIDING: Geschiedenis aan Universiteit Utrecht, specialisatie Latijns-Amerika
CARRIÈRE: Begon bij Stadsomroep Utrecht. Maakte daar straatinterviews. Begon in 1995 bij de NCRV, eerst als redacteur en regisseur, later als presentator van onder meer *Taxi*, *Hello goodbye* en *Joris’ showroom*. Is daarnaast muzikant. Begon als punker en maakte furore als de Utrechtse volkszanger *Ome Cor*. Treedt sinds 2000 op met band *Caramba*. Publiceert volgend voorjaar een boek.

‘Ik zou het iedereen aanraden: wees geïnteresseerd in de ander. Stel die vraag’

de hamvraag te stellen, maar ook om ervoor te zorgen dat ze niet gekwetst worden of zich slecht behandeld voelen. Ik weet nooit waar het heen gaat, dat is leuk. Ik ben nu aan mijn zestiende seizoen bezig en nog elke keer doodop aan het eind van een draaidag. Maar ik vind het nog altijd heerlijk om te doen.”

Toch was er een moment dat je klaar was met het programma, in 2013.

“En daar kreeg ik heel snel spijt van. Opeens kwam ik in reguliere programma’s terecht, waar gesprekken worden voorbereid en soms zelf gescript. Ik kwam erachter dat *Hello goodbye* een uitzonderlijke aanpak heeft, doordat de gesprekken echt spontaan zijn. En dat die vorm het best bij mij past.”

Het lijkt op die punker die terugkwam op zijn beslissing om van school te gaan?

“Haha, eigenlijk wel. Ik vind het leuk om als een witte raaf een programma onvoorbereid in te gaan. Ik dacht: wat heb ik nu gedaan? Ik was blij dat ik het weer mocht maken. Maar ik wil er wel andere programma’s naast doen.

Nu maak ik er bijvoorbeeld een programma over boeddhisme in Nederland naast. Van meerdere dingen naast elkaar word ik blij.”

Je bent nog niet een halfjaar bij Rebecca weg geweest?

“Nee, dat niet. Haha. We zijn nu 32 jaar samen. Maar ook in een relatie moet je samen louterende avonturen meemaken anders groei je uit elkaar. Daarom zijn we samen de uitdaging aangegaan met onze pleegkinderen. Zo hielden we het spannend en hadden we samen iets te doen. Maar het is ook belangrijk dat je je eigen dingen doet. Zo blijf je nieuwsgierig naar de ander.”

Wat een wijsheden allemaal. Is dat het resultaat van twintig jaar interviewen?

“Zonder pretentieus te klinken: door al die verhalen ben ik mensen steeds beter gaan begrijpen. En dingen meer gaan snappen. Ik zou het iedereen aanraden: wees geïnteresseerd in de ander. Stel die vraag. Ga die brug over. Ook als je iemand niet kent, zoals de vluchtelingen die hier komen. Daar heeft iedereen baat bij.”

► HELLO GOODBYE, DINSDAG
20.35 NPO 1